

RECENSIE. 'De Paradox Van Bertrand Russell': met ratio kun je niet alles kopen

Diploma's zijn geen garantie op een gelukkig leven. In *De Paradox Van Bertrand Russell*, waarvoor Tanya Zabarylo en Bill Barberis voor het eerst ook als koppel op de planken staan, moet het verstand het afleggen tegen het gevoel.

Ilse Dewever

Gisteren om 05:00

Bij *De Paradox Van Bertrand Russell* is de kans groot dat u de acteurs beter kent dan het hoofdpersonage uit dit theaterstuk. Tanya Zabarylo speelde recent de hoofdrol in de film *Kom Hier Dat Ik U Kus* en is nu te zien in het tv-programma *Zijn Daar Geen Beelden Van?*. Haar partner Bill Barberis, met wie ze nu voor het eerst de planken deelt, speelde tot 2017 Toon in *Thuis*. Inmiddels studeert de acteur al vier jaar filosofie en zo kwam hem een intrigerend verhaal rond Bertrand Russell (1872-1970) ter ore.

Vijf jaar na het overlijden van de filosoof-wiskundige en Nobelprijswinnaar stak zijn kleindochter Lucy zichzelf in brand op een kerkhof als protest voor de wereldvrede. Hoe het meisje tot zo'n gruweldaad kon overgaan, wordt ontrafeld in dit stuk uit de pen van regisseur Thomas Janssens en acteur-schrijver Peter De Graef. Deze laatste vertolkt ook de wetenschapper in relatie tot zijn zoon en schoondochter. Even consequent als hij als wiskundige was, voedde Russell zijn kinderen op met ijzeren

hand. Dat hij zijn zoon van 32 nog moet onderhouden, leidt tot spanningen, ook omdat de jongeman niet in het gareel loopt.

Barberis staat er als een geslagen hond bij als De Graef hem op pedante toon de les spelt. "Alles is logisch verklaarbaar", luidt het adagio van de Brit. "En toch ben ik bang", repliceert zijn zoon. Ook bij zijn hippievrouw vindt de jongeman weinig steun. Na de geboorte van hun dochter is ze zozeer in de war dat ze erover denkt de eierstokken van de baby te laten wegnemen om overbevolking tegen te gaan. Russell vindt er niets beter op dan het stel te laten colloqueren. Over hun dochter zal hij zich wel ontfermen.

Spitse dialogen

Door de confrontatie tussen vader en zoon Russell wordt de tweespalt tussen ratio en emotie in het stuk strak getrokken met spitse dialogen. "Weet je wat zo hatelijk is? Dat jij altijd gelijk wilt krijgen", slingert de zoon zijn vader naar het hoofd. "Nee, hatelijk is dat mensen achteraf komen zeggen dat ik gelijk hād", repliceert deze. Terwijl Russell junior van langsom meer afglijdt, houdt senior ijzig kalm het been stijf uit naam van de ratio. Of wil de zielige oude vent geen gezichtsverlies lijden? Als ook zijn kleindochter niet naar zijn pijpen danst, probeert hij haar op zijn sterfbed nog te onterven.

De rol van pedante betweter lijkt De Graef op het lijf geschreven. Ook Barberis speelt met verve de halfzachte wereldverbeteraar die zich niet laat kisten. Zabarylo's personage waaiert alle kanten op. Even lijkt ze een katalysator tussen vader en zoon, maar uiteindelijk lost ze op in de nevelen. Ook het slot van *De Paradox Van Bertrand Russell* biedt geen duidelijke antwoorden. Naar de gedachten van de kleindochter, die nooit rechtstreeks in beeld komt, heb je het raden. Eén ding is wel zeker: emotie laat zich niet zomaar wegcijferen en met ratio is niet alles te koop.

'De Paradox van Bertrand Russell' onder meer nog in CC Mol (30/3), CC Bornem (31/3), CC Mortsel (7/4), CC Deurne (23/4) en CC Nova Hoboken (19/5).
www.deparadoxvanbertrandrussell.be